

Hogy történt a dolog M. L.-el?

A taggyűlés kizárta a boldogabb jövőért vívott harc kerékkötőit, a tagság és vezetőség okult az eddigi hibákból

A falura gyorsan ereszkedik le a sötétség. A lakóházak kis ablakai még sötétek, csak a szövetkezet mellett hosszan húzódó Pártházból világít ki a lámpa. A fűtőházat, amelynek aszfaltján Makó és Szeged felé rohannak az autók, dróthuzalon imbolgó villanylámpák világítják.

Hét óra felé egyre több és több emberre vetnek fényt ezek a lámpák. A falu minden részéről jönnek a hét órára hirdetett taggyűlésre. A nagyterem ajtajában két karszalagos R-gárdista igazoltatja a belépőket. Csak az léphet be, akinek rendben van a tagsági könyve, mert itt most a legfontosabb dologról van szó, a Politikai Bizottság határozatának helyes végrehajtásáról.

Erről, az élcspat jelentőségéről beszél K. elvtárs, a párttitkár is megnyitja szavaiban. A tömött padosorokból sugárzó szempárok figyelik minden szavát, csak az egyik sarokban van egy kis mozgolódás. Ennek a mozgolódásnak megvan a maga oka. Kezdetre visszanyulnak jóval a taggyűlés előtti.

L. M., olyan jó ötvenes parasztember szervezi már ezt a hét-nyolctagú csoportot napok óta.

A felülvizsgáláskor érezte

hogy vele valami nincs rendjén. Lázongó vére nem hagyta nyugodni. Hogy ő, aki már husz évvel ezelőtt is ült, mert sztrájkot vezetett a földesur ellen, hogy ő, aki a felszabaduláskor elsőnek tűzte ki házára a vörös zászlót, ne lehessen tagja a pártnak, az sehogy sem ment a fejébe.

— Nem adom magamat olcsón — híresztelte az egész faluban. — Ezek akarnak engem felülvizsgálni, ezek akarnak engem kizárni, akik tölem hallották talán először azt a szót, hogy szocializmus?

Szervezkedni kezdett. Embereket keresett, akik majd segítségére lesznek a taggyűlésen, akik hangulatot keltenek mellette a felülvizsgáló bizottság javaslatával szemben. Nem nagyon válogott. Vagy nyolcan akadtak, akik melléje álltak. Igaz, mindnek volt valami vaj a fején.

A kis csoport akkor kezdte csak igazán a mozgolódást, amikor K. elvtárs először azoknak a névsorát olvasta fel, akiket a felülvizsgáló bizottság tagnak javasolt.

— Van-e a javaslat ellen valakinek kifogása, vagy hozzászólása?

— Elfogadjuk — zug fel a terem. Néhány kéz lendül a megasba.

Sorra egymás után

szólalnak fel. Fiatal parasztleány, munkától rogyant hátú, őszhajú parasztember, pirosposztógás menyecske, de mind egyet mond, köszönetet a Pártnak, amelynek tagja lehet és fogadalmat, hogy méltó tagjai lesznek az élcspatnak.

Az izgalom akkor hág tetőfokára, amikor a kizárási javaslatok felolvasására kerül a sor.

L. L. megbízhatatlan, hazudozó, a felülvizsgáláskor félre akarta vezetni az elvtársakat. Karrierista, mint FÉKOSz-vezető sokszor becsapta a dolgozókat, nem szeret dolgozni, könyven akar pénzhez jutni. Nem

A KorzóMozis

csütörtöktől mutatja be a szezon legújabb és legjobb magyar filmjét:

Mágnás Miska

Bakonyi—Szirmai világhírű filmoperettjének filmvígjátékváltozata. Főszereplők: Sárdy, Mészáros Ági, Gábor, Latabár Kálmán és Árpád, Lehotay. Pethe és a legnépszerűbb sztárok nagy zenés vígjátéka.

Előadások 8/44, 8/46 és 8/48-kor

mélto arra, hogy tagja legyen a Pártnak.

— Kizárni! — kiáltanak fel többen is.

— Sorra lendülnek fel a kezek, de előbb meghallgatják magát L. L.-t is.

Ő is a mozgolódó kis nyolcas csoporthoz tartozik.

Ököbe szorítja a kezét, harapdálja a nyelvét, majd megszólal.

— Visszautasítok mindent — jelenti ki gögösen. — Engem nem lehet csak úgy kizárni.

Itt a könyvem

megyek magamtól is. Itt a FÉKOSz-ról is szó van, védjétek meg FÉKOSz-tagok.

A védelem azonban elmarad. A felszólalók sorra olvassák fejére visszaéléseit s megállapítják, hogy jó munkát végzett a felülvizsgáló bizottság.

L. L.-t egyhanguan zárják ki. A kis nyolcas csoport kivételével mind szavaznak és mind ellene.

L. L. felesége sem volt külön férjénél. Kifutik ez alaposan a hozzászólásokból. Őt is kizárják.

— Most lesz csak erős a pártunk, most tudunk majd jó munkát végezni, mert megtisztultunk az ilyen emberektől — szól az egyik kucsmás parasztember.

A következő javaslatok gyorsan keresztülmennek a tagság előtt. B. M., A. J., D. L. és

a falu egy-k kereskedője

nem talál védőre, de annál többen mondják meg róluk a véleményüket. Az egyik iszákos, a másik kártyás, a harmadik 24 holdon gazdálkodik s annyira a kulákok befolyása alá került, hogy sokszor nyíltan lázít a szövetkezet ellen. A kereskedőt sem sajnálják, aki arra hivatkozik, hogy üzletében egész nap pártmunkát végez, hitellel segít a parasztiokon s akkor is adott petróleumot, amikor nem volt.

— Igen, de fél liter petróleumért az utolsó zsiromat is elvitte s a hitellel több kamatozik a banknál — vágja oda neki több parasztfasszony is.

Az üzletben végzett pártmunkáról is jól megmondják a véleményüket.

— Ugye amikor kulák, vagy az özvegy számtartóné volt az üzletben, szegélyt előlított tagdíjat fizetni? Kivezetett a raklárba, ott vette csak elő a tag-

könyvét, mert azoknak éppen a mai rendszert szidta, amelyik nem hagyja élösködni a »szegény« urit népet? — kérdezte a tizescsoportvezetője.

En is hibás vagyok

elvtársak, hogy már rég nem javasoltam a kizárást, de a jövőben éberebb leszek.

A legizgalmasabb L. M. ügye. Az egész tagság jól ismeri a mindig lázongó, szervezésre igen alkalmas, de izága emberkét. Feláll a padról, hogy jobban hallja a javaslatot. A körülötte üldögélő kis tábor igen csendes. Az okosabbja látta, hogy itt bizony most minden vonalon az igazság győz s az elhangzott javaslatokból és hozzászólásokból megértette, hogy az ő Mihályja nem az igazságért harcol. A gögösebbek, akik észszel nem érték fel közülük a dolgot, de alaposan megsegélyezték, alaposan rájuk olvasták a saját ügyükért, mi a fenét vágnák zsebre ugyanezt még egyszer másért.

Az L. M.-ről szóló javaslat hosszú. Kifutik belőle, hogy több mint husz éve valja magát kommunistának, bár a marx-lenini ideológiáról talán nem is hallott. De ez őt nem is érdekelte.

Mindig elégedetlenkedett

gyűlölte azt, akinek valamivel többje volt nála s azt hitte, ezért kommunista. A felszabadulás után tartott néhány beszédet a faluban. Szép nyelven, dörgő hangon beszélt az egyenlőségről, a szabadságról, aztán egy hét sem telt bele, lopni kezdett. Kocsit, lovat, szerszámokat. Most én leszek az ur, ezt hangoztatta s jött a rendőrség, lezárták, azután pedig elítélték. Amikor 1947-ben kiszabadult, nem nagyon ügyelték rája s valahogy benn maradt a pártban. Ha a kulák rosszat akart mondani a kommunistákról, csak annyit említett »hát kik lehetnek ezek, nézzétek L. M. is köztük van«. Ha valamelyik józan gondolkodású kis, vagy középparasztot, akinek a pártban lett volna a helye, be akartak léptetni, az vonakodott, mert hát L. M. is a pártban volt.

A vezetőség tagjai s a tagság is

alapos önkritikát gyakorol

a felszólalások során:

— Gyengék voltunk elvtársak. Félünk, hogy L. M. ártani fog pártunknak ha nem vesszük be. Nem veltük észre, hogy mennyivel többet ártott így.

Akad, aki egész sor dolgozó paraszt nevét sorolja fel, aki belépett volna a pártba s ott is volna a helye, de L. M. miatt nem tette azt meg.

L. M. megtörtén, mint akik félreverték az orrát, úgy morog néhány szót. — Kellek én még, lesz még sztrájk, amit vezetni kell. Megbánjátok, de

Gyilkosságok tömege

»fémjelzi« a Horthy-rendszer huszonöt éves elnyomó uralmát. A tökéletes rendszer bizonytalanságából fakadó gyáva kegyetlenséggel irtották a munkásosztály legjobbjait — abban a reményben, hogy ezzel kiirtják és megsemmisítik az osztályharcot, megmentik a kizsákmányoló rendszerüket.

A gyilkosságok első áldozatai közé tartoztak Somogyi Béla és Bacsó Béla szocialista újságírók — akiket ma huszonkilenc éve, 1920 február 17-én a legbrutálisabb módon tettek el láb alól Horthy urí pribékjei. Tudták azt, hogy a legveszedelmesebb ellenségek közé tartoznak azok, akik a nyomtatott betűn keresztül tolmácsolják és hirdetik a munkásosztály hangját, panaszait, követeléseit.

Somogyi Bélát és Bacsó Bét lát a magyar munkásosztály mártirjai előtt meg — és még számosanban követték őket a mártírok utján, akik hősi halálukkal is előre vitték a munkásosztály harcát. Példájukkal, önfeláldozó halálukkal tanították a dolgozókat. A magyar munkások és dolgozó parasztek megértették ezt a tanítást. Megtanulták, hogy minden erejükkel azért kell harcolni, hogy a kapitalisták gyilkos rendszerét teljesen felszámolják, hogy a tőkésnek és hóhéraiknak soha többé ne legyen alkalom munkásvért ontani — és ne legyen alkalmuk a munkások verejtékét a munkátlan gazdagodás aranyává és a hatalmuk fenntartásának szuronyává változtatni.

akkor hiába, rátok se fűtölök. Valaki mosolyogva megmagyarázza neki, hogy

szírák itt már nem lesz,

hiszen a magunkén dolgozunk, a magunkét építjük.

— Csak akkor lenne itt sztrájk, ha az olyanok, mint maga a pártban maradnának — toldja meg egy fiatal legény, — de mivel magát és hasonzorúkat, meg a magánát is rosszbakart kizártuk a pártból, nem kell az ilyesmitől félni. A Párt élcspat lesz és ez az élcspat megküzd a boldogabb jövőért.

Küzd a tudás, a felvilágosítás fegyverével és megküzd ha kell, más fegyverrel is.

Amikor befejezik a felülvizsgáló bizottság javaslatának tárgyalását s az elnök 10 óra tájt bezárja a taggyűlést, mind kisse zúgó fejjel mennek ki a folyosó éjszakába. Előznek a falu eleje felé, ahonnan a holdfényben idecsillan a gépálmás fehérre meszelt épülete s arra gondolnak csillogó szemekkel, ami ott áll nagy fekete-piros betűkkel a traktor-félszer kapuján: »Boldogabb jövőt építünk!«

(p. 5.)

A Szakszervezeti Világszövetség az egész világ dolgozóinak akaratából él és élni fog

Saillant a Szakszervezeti világszövetség jövőjéről

Louis Saillant, a Szakszervezeti Világszövetség főtitkára jelenleg Prágában tartózkodik és az üzemi munkások kiküldöttel előtt beszédet tartott. Egyebek között emlékeztetett arra, hogy a csehszlovák munkásság egy esztendővel ezelőtt megmutatta, hogy szembe tud szállni a reakció romboló szándékaival. Ami ez év januárjában a Szakszervezeti Világszövetségben lejárt

szódott, szintén romboló kísérlet volt. A Szakszervezeti Világszövetséget azok szolgálatába akarták állítani, akiknek nincs közük a dolgozó néphez. Mivel ez nem sikerült, fel akarták oszlatni a szövetséget, amire azonban el-tökélten nemet mondtunk. A Szakszervezeti Világszövetség az egész világ dolgozóinak akaratából él és élni fog.

Ma nyílik meg az MSzMT könyvkiállítása a Vörösmarty-utcában

A Szovjet kultúra hónapjának keretében a Magyar-Szovjet Művelődési Társaság szegedi csoportja Vörösmarty-utcai központi székházában kiállítást rendez, a társaság kiadójának, az Új Magyar Könyvkiadónak eddig megjelent összes kiadványaiból.

Ez a kiállítás bemutatja majd azokat az óriási kulturális eredményeket, amelyeket a Művelődési Társaság a felszabadulás óta végzett. Az Új Magyar Könyvkiadó az elmúlt négy esztendő alatt megjelentette a szovjet irodalom legértékesebb, legszebb műveit magyar nyelven. A szép kiállítás és még

szébb tartalmu könyvekben csütörtökön délelőtt 11 órától, — a kiállítás kezdetétől, — március 15-ig gyönyörködhet Szeged dolgozó népe, naponta reggel 9 órától este 7 óráig.

Levegőkonzervet kapnak a bányászok fulladás ellen

Bányaomlásnál, tűzvésznél, tengeralattjárókon, atmoszférarepülésnél rendkívül nagy jelentősége van a megfelelő oxigénellátásnak. Sokszor pusztultak már el, mert például beomlott tárnák mélyén vagy tengeralattjárókban elfogyott a levegő.

Egy új berendezés lényegesen csökkenti ezt a veszélyt. Hatóanyaga egy igénytelen sárgapor, a káliumoxid, amely folyamatosan oxigént bocsát ki magából és ezzel az elzárt térben lévő embereket életben tartja. Egy konzervdoboznyi mennyiség órákig elegendő a levegő feltöltésére és oxigénnel való telítésére.

A Szakmaközi Bizottság a szegedi szakszervezetek bevonásával „DOLGOZÓK AZ IFJUSÁGÉRT“

műsoros bálát rendez február 19-én

este 8 órai kezdettel az iparlestület összes termeiben, melyre szeretettel meghívja és elvárja Szeged dolgozó népét. A báljövendelmé az ifjúsági mozgalom kulturális és szociális feltételezésére lesz fordítva

Tánc és cigányzene! - Olcsó árak!